

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

Cap. IV. Quae sint dispositiones ad mysticam Theologiam? Quae ejus
impedimenta? Qui ad ipsam descendam incapaces, qui magis idonei?
Oratio & gratiarum actio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

stratione diviniſſimam iis voluntatem irradiando. Et hic ſcopus huius ſapientiae eſt erga Deum & res divinas continua dilectio, cognitio Dei perfectiſſima, & ſimplicis perfectionis eius divina participatio atque fruitio, quae Dei contemplatorem ſpiritali modo reficit, ejuſque animam modo proſus ineffabili artiffimè cum Deo unit, & deificat. In ipſo ſiquidem viſ quaedam ſuperhumana reperitur & operatio Divinitatis, à qua mens deificanda ſacris myſticis initiatur, & theodidactis myſtagogiis eruditur. Sed videndum, quomodo poſſit mortalis homo ad hæc ſublimia & divina myſteria propriis actibus diſponi.

CAPUT IV.

Quae ſint diſpoſitiones ad myſticam Theologiam? Quae eius impedimenta? Qui ad ipſam diſcendam incapaces, qui magni idonei? Oratio, & gratiarum actio.

I. **A**Xioma certiffimum eſt apud ſcholasticos, debere diſpoſitionem ejuſdem ordinis eſſe cum formâ, ad quam diſponit: quare cum ſupra dictum ſit, myſticam Theologiam eſſe omnino ſupernaturalem, hinc evidentiffimâ conſecutione deducitur, prærequiri ad ipſam ſtatum quendam ſupernaturalem ipſi proportionatum. Neque enim fas eſt, teſte Dionyſio (a) myſticis Theologis quidquam operari, quod divinis inſpirationibus vel minimùm repugnet, imò nec iſdem diſſentire, ſi divinam appetant claritatem, & ad hanc ſanctè, ſicut decet, aſpirent. Continua igitur in rebus omnibus mortificatione opus eſt, ut ſecum ipſe non diſſideat, nec diviſus ſit, qui ad unum colligi cupit. Propterea pauci ſunt viri ſpirituales, & religioſi, qui huius myſticæ ſapientiae notiçiam habeant; quia, ut optimè obſervat Jacobus Alvarez (b) pauciſſimi ſunt, qui ſe ipſos fortiter abnegent, & perfectè mortificent.

2. Actus deinde ſupernaturales prærequiruntur fidei, ſpei, & charitatis, quibus mens immediatè Deum attingit: & fides quidem intellectum, ſpes memoriâ, charitas voluntatem myſticè perficit & informat, uti pulchrè ac diſſuſè exponit Ven. Pater Joannes à cruce in ſuis diviniſſimis libris de Aſcenſu montis Carmeli, de

nocte obſcurâ, & de vivâ amoris flammâ. His accedat necesse eſt magnum, fervens, & inſatiabile deſiderium aſſequendæ perfectionis, ſicut dicit Sapiens (c) *Hanc amari & exquiſivi à juveniſſime meâ, & quaſivi ſponſam mihi eam aſſumere, & amator factus ſum formæ illius. Abſque dubio enim, ait Richardus (d) ſine ingenti exercitio, ſine frequenti ſtudio, ſine ardenti deſiderio ad perfectam ſcientiam huius altitudinem mens non ſublevatur.*

3. Joannes Taulerus (e) rerum myſticarum expertiffimus ſex homini obſervanda præſcribit, ut ad culmen perfectionis pertingat. Tria quò ad exteriora, totidem quò ad interiora: nempe ut veſtes, & omnia exteriora illius ſimplicia ſint, quibus nemini placere appetat, niſi Deo: ut verba illius ſint ſuccincta, neceſſaria, & de rebus divinis: ut in omni ejus externâ actione nihil appareat, quod poſſit offendere intuentem. Deinde quò ad interna neceſſarium eſt, ut Deum ſolum puriſſimâ intentione quaerat: ut, quidquid illi eveniat, imperturbabilem animi pacem retineat. Antonius Monelia (f) Ordinis Minorum vir magnus inter Myſticos, ſed ferè incognitus, ſex eſſe catenas docet, quibus ligatur anima, ne ad myſticam Theologiam aſcendat. Prima eſt negligentia circa ſpiritalia, quia homo non vult ſe exercere & mortificare: ſecunda, evagatio ſenſuum: tertia, curioſitas intellectus circa ſcientias: quarta, inordinatus amor erga temporalia: quinta, impuritas in operationibus: ſexta, occupatio circa exteriora. D. Bernardus (g) quatuor enumerat huius aſcenſus impedimenta his verbis: *In hoc arcanum, in hoc ſanctuarium Dei, ſi quem fortè veſtrum aliquâ horâ ſic rapi, & ſic abſcondi contigerit, ut minimè avocet, aut perturbet vel ſenſus egens, vel cura pungens, vel culpa mordens, vel ea certè quæ diſſiciliùs amoventur irruentia imaginum corporearum phantaſmata; poſerit quidem hic, cum ad nos redierit, gloriari & dicere, Introduxit me Rex in cubiculum ſuum. Eſt autem ſenſus egens nimis exigens ſensualitas, quæ inordinatis affectuum motibus nos exagitat: cura pungens, rerum temporalium ſollicitudo: culpa mordens, pravæ conſcientiæ ſtimulus: irruentia denique phantaſmata ſunt rerum ſenſibilium, & corporearum imagines, quas vocat Auguſtinus (h) animæ noſtræ plagas per ſen-*

(a) Dionys. cap. 3. celeſtis Hierarchie. (b) Jacobi Alvarez tom. 2. de vita ſpirit. lib. 2. par. 1. c. 11.

(c) Sap. 3. 2. (d) Richard. de preparat. ad contempl. c. 79. (e) Taulerus epiſt. 29. (f) Anton. Monelia in myſt. Theolog. Dionys. c. 1. (g) Bernardus ſerm. 23. in Cant. (h) Auguſt. epiſt. 72.

sensus inflectas. Hæc omnia abdicanda, & extirpanda prorsus sunt, ut Deum inveniamus. *Quandiu enim, ait Richardus (i) consolationem ab aliqua creatura accipimus, nondum Dilectum perfecte tenemus.* Quando autem tales fuerimus, ut nihil prorsus terrenorum nos delectet, eodem momento, eodem puncto temporis videbimus quod cupimus, ut promittit Augustinus (k)

4. Cum tot igitur dispositiones ad mysticam Theologiam sint necessariae, libet hic vetere ritu proclamare, Procul hinc, procul este prophani. Nam & Dionysius (l) monet Timotheum, ut caveat, ne quis eorum hæc audiat mysteria, qui rebus adhærescunt, & nihil ultra naturalia supernaturaliter esse imaginantur: qui materialibus rebus immerfi nondum per studium mortificationis, & exercitium virtutum animi candorem acquisiverunt: qui ambulantes in mirabilibus super se arcana Dei sua cognitione se posse percipere arbitrantur. His merito occinimus cum Christiano Poëta (m)

En adest Deus, impios

Hinc procul procul arceos

Invisum superis genus,

Hinc abite profani.

Fumus ut fugit: obvis

Cera cedit ut ignibus:

Sic, intrante Deo, procul!

Hinc abite profani.

Cæterum hæc sapientia citius ac sublimius Idiotis simplicibus, qui nihil aliud quam salutem in timore & tremore curant, quam magnis & eruditis Theologis conferri solet, nisi & ipsi toto mentis affectu studeant humilitati. Ita scribit vir eximius Bartholomæus de Martyribus Bracharensis Archiepiscopus (n) Et Bernardus de hæc re sermonem habens sic exclamat (o) O quisquis curiosus es scire quid sit hoc Verbo frui, para illi non aures, sed mentem; non docet hoc lingua, sed gratia: absconditur à sapientibus & prudentibus, & revelatur parvulis. Similia docent alii plures sapientissimi viri (p) Bonaventura,

(i) Rich. lib. 4. de contempl. c. 16. (k) Aug. lib. 1. Soliloq. de cognit. Dei & anima c. 14. (l) Dionys. c. 1. myst. Theologia. (m) Franc. Montmorentius in Paraphrasi psalmi 67. (n) Bart. de Martyrib. Compend. doc. spiritualis par. 2. c. 13 §. 3. (o) Bernard. serm. 85. in Cant. (p) Bonav. de processu Relig. Gerson. de myst. Theologia Specul. Gelenus in præxi myst. Theol. p. 1. decis. 1. art. 5. & dec. 10. art. 2. Barbanfon in semitis occultis divini amoris, Suarez tom. 2. de Relig. lib. 2. de orat. c. 10.

Gerson, Victor Gelenus, Constantinus de Barbanfon, Franciscus Suarez. Atque idem confirmant scriptis suis, & exemplo sanctæ ac Theodidactæ mulieres, tres Catharinæ Senensis, Genensis, & Bononiensis; Angela de Fulgineo, Gertruda, Mechthildis, Brigidda, Baptista Vernacia, Teresa à Jesu, & aliæ plures.

5. Ita nimirum, æterne Deus, rex cœli, & terræ, ita fuit placitum ante te. Tu enim superbis resistis, & humilibus das gratiam, & cum simplicibus sermocinatio tua. Confiteor tibi, Domine, quia abscondisti hæc à sapientibus, & prudentibus, & revelasti ea parvulis. Non sic illuxisti inflatis cordibus sapientum hujus sæculi, sicut lucis in mente parvulorum, & humilium humum deferentium. Verè tu es Deus absconditus, & lucem habitas inaccessibleem, sed lucem tuam copiosè illis & antanter communicas, qui JESUM crucifixum corde & corpore exprimentes animam expurgarunt ab omni labe ac sordè voluptatum. Penetrasti animam illorum profundius & vitalius quam soles, cum solam mentem ignotus irradias, jejuna voluntate. Penetrasti intimè, & intelligibili tui contractu experti sunt quam suaviter mulces, & mirabiliter impleas hanc immensam mentis nostræ capacitatem. Tum ex abundantia cordis eructarunt verba, verba utique bona, dulciora super mel & favum; ex quibus didici veram sapientiam, quæ non reperitur in siccis, & insulis libris inanium Philosophorum, qui narrant mihi fabulationes, sed non ut lex tua. Ita, Pater, quoniam sic fuit placitum ante te.

C A P U T V.

Quid sit unio mystica? Quomodo fiat? Qui ejus effectus? Quid incapacibus, & ignorantibus conferat lectio mystica Theologiae. Transitus ad Aspiraciones.

1. **E**O tendunt omnia, quæ de mysticâ Theologia scribuntur, ut animam perducant ad intimam cum Deo unionem, in quâ medulla hujus sapientiæ, & summum ejus arcanum consistit. Non est autem hæc unio localis, sive præsentia, quâ Deus ubique est, nihil se vacuum relinquens propter suam immensitatem. Non est unio per gratiam sanctificantem, quâ anima à peccatis emaculata in Dei amicitiam restituitur, sitque divinæ consors naturæ. Non est unio